

lige Konſekventer af den Opfattelse, ſom gøres gjældende af det ærede Flertal. Det er alſaa min Mening, at dette er og maa være den rette Forſtaeſe af Grundlovens § 57, og trods den ſtore Tilbøielighed, jeg kunde have til at holde paa Thingets Prærogativer, mener jeg dog, det maa træde tilbage for Fortolkningen af denne Grundlovsparagraf, ſom jeg for mit Vedkommende altid, ligesom overfor enhver anden Grundlovsparagraf, vil gjøre mig al optænkkelig Umage for at forſtaa efter dens Indhold og ikke efter dens Ordlyd. Det forekommer mig, at de Slutningsbetragtninger, ſom den ærede Ordfører fremførte i ſit Foredrag, i Virkeligheden ikke kunne have nogen Betydning overfor denne Forſtaeſe af Grundlovens Paragraf. Der var ingen Momenter, ſom kunde bidrage til at behjæ, hvad der er og ſkal være Indholdet af denne Paragraf, men jeg ſkal dog tillade mig at bemærke lige overfor den ærede Ordfører, at den Vilkaarlighed, ſom kunde være til Stede ved Beſtemmelsen om, naar en Straf ſkal affones, i Regelen og i de fleſte Tilfælde ikke kan være ſtor, idet Hovedreglen er, at den affones ſtrax, for ſaa vidt Fængſelsforholdene, eller hvad der ellers behøves, overhovedet tillade det. Administrationen har et Skjøn i den Henſeende, det er det Faktiſte, og jeg tror vanſkeligt, det kan undværes. Hvis man mener, det kan undværes, og finder det ſkadeligt, forekommer det mig, at man bør rette ſine Beſtræbelſer paa at ophæve dette Skjøn, dette Spille- rum, og ikke paa noget Andet; man vil der- ved ramme det, man anker over i ſaa Henſeende, hvilket man vanſkeligt vil kunne ramme paa nogen anden Maade. — Jeg kan ikke rigtig tro, at det forholder ſig ganſke, ſom den ærede Ordfører anførte, at der ligefrem fra Herredsfontorets Side ſkulde være — jeg veed ikke, om jeg forſtod den ærede Ordfører rigtigt — gjort den fængſlede Folkethingsmand Tilbud om at ſtaffe ham Udfættelse med Straffens Af- ſoning, naar han vilde anſøge Regjeringen derom. Jeg veed ikke det Allermindſte om, hvorledes det faktiſt forholder ſig i ſaa Henſeende, men jeg antager, at der ſnarere under en Samtale kan være falden den ſelvſøgelige Uttring fra Retsbetjentens Side, at naar Folkethingsmanden vilde ſøge om Udfættelse, ſaa kunde han have nogen Udfigt til at faae den bevilget. Fængſlingen vilde i alt Fald blive udfat, til Anſøgningen var afgaaet. Og maatte han ogſaa kan have nævnt — derom veed jeg ikke det Allerringeſte, og det beror jo ogſaa paa vedkom- mende Retsbetjents Skjøn — at Folkethingsmanden ogſaa kunde have Udfigt til

at faae ſin Anſøgning bevilget. Naar dette ſer ſaa vilkaarligt ud, ſkal jeg dog gjøre opmærkſom paa, at det forekommer mig, at Administrationen i ſaadanne Tilfælde vilde være i en meget vanſkelig Situation, naar den ſkulde gjøre en Indrømmelse af denne Art, uden at der forelaa nogen Begjæring derom fra Vedkommendes Side. Netop fordi denne Grundlovsparagrafs Forſtaeſe er bleven beſtridt her i Thinget og bliver beſtridt fra mangfoldige Sider, hvis Opfattelse ſluttes ſig til det ærede Flertals her i dette Thing, netop derfor, og fordi der ikke foreligger nogen reelig Afgjørelſe, navnlig ikke nogen Afgjørelſe fra Høſteeret af dette Spørgſmaals juridiske Beſtaffenhed, kunde jeg godt forſtaa, om Administrationen maatte nære nogen Betænklichkeit ved at gjøre en ſaadan Indrømmelse, uden at der forelaa noget ſærligt Udgangspunkt derfor, og jeg vil tilſtaa, at jeg i en Fart ikke kan finde noget andet Udgangspunkt derfor, end at den Vedkommende fremsatte Begjæring derom. Dette Spørgſmaal har imidlertid Intet at gjøre med den enkelte Rigsdagsmands og Thingets Ret i Henhold til Grundlovens § 57, og jeg tror heller ikke, at det burde have Indflydſe paa den Beſlutning, ſom dette Thing fattet om den foreliggende Sag. Jeg har, ſom det høie Thing vil ſe, ikke kunnet slutte mig til den Indſtilling, der er gjort fra Flertallets Side, og jeg ſkal derfor tillade mig at ſtemme imod den.

Ordføreren (H. Holm): Størſte Delen af de Betragtninger, ſom det ærede Medlem fremsatte, falde ganſke ſammen med dem, ſom bleve fremsatte fra ſamme Side i Fjor. Jeg ſkal derfor heller ikke denne Gang komme dybt ind derpaa, men jeg maa dog tillade mig at følge det ærede Medlem lidt paa den Vej, han betraadte. Det ærede Medlem indrømmede, at „Fængſel“ betyder baade Straffængſel og Baretægtsfængſel, og ſelv om de afledede Ord: „Fængſling“ og „fængſlede“ meget ofte kun bruges om Baretægtsfængſel, tror jeg ikke, at det ærede Medlem vil nægte, at de ogſaa kunne bruges om andet Fængſel. Hvis det derfor havde været Grundlovens Mening, at der her kun ſkulde være Tale om Baretægtsfængſel, er det mig umuligt at fatte, hvorfor man ikke ganſke jimpelt har ſat „Baretægtsfængſel“ i Grundloven. Men naar Ordet „Fængſel“ ſtaar der, ſom kan bruges om begge Dele, forekommer det mig, at vi, ſom mene, at det ſkal bruges om begge Dele, have ubetinget Ret overfor dem, ſom ſige, at det kun ſkal bruges om den ene Art, naar de ikke poſitivt